

Leer ook snellezen

- Gebruik een pen of potlood om je ogen langs de woorden te geleiden
- Ontspan je ogen, zodat je niet inzoomt op één woord
- Stel jezelf tijdens het lezen steeds kernvragen als: wie, wat, waar, wanneer, hoe en waarom
- Vermijd het innerlijk 'uitspreken' van woorden

Veel vraag is er de laatste tijd naar cursussen snellezen op de iPad, merkt René Hogenes van Tijdrevolutie, één van de eerste aanbieders van snelleescursussen in Nederland. 'Informatie wordt steeds vaker digitaal aangeleverd. Er zijn goede methodes voor digitaal snellezen ontwikkeld - de meeste zijn gratis op internet te vinden. Wat die methodes gemeen hebben, is dat je leert fotografisch te lezen, in woordgroepjes van ongeveer vijf woorden per keer. De moeilijkheidsgraad van de tekst bepaalt de grootte van de foto's die je in je hoofd maakt.'

Ook digitaal snellezen is makkelijk te leren. Het moeilijke zit 'm in het loslaten van oude gewoontes, aldus Hogenes. Hij trainde onder meer rechters, advocaten en parlementaire beleidsmedewerkers. 'Als je dertig jaar lang hebt gedacht dat je prima kon lezen, is het gek als iemand zegt: "het kan ook anders." Maar als je blijft volharden in het verwerken van informatie op een bepaalde manier, moet je die volharding weghalen en kijken waarom iemand in dat gedrag volhardt. Welke overtuiging ligt daaronder? Soms zegt een rechter wel eens tegen me: "als ik op mijn eigen manier lees, maak ik geen fouten." Dan gaan we kijken: is dat wel zo? Ik merk dat mensen het heel leuk vinden om toch overtuigd te worden.'

Teveel boeken verslijten

Toch zit er volgens advocaat Kim Troeijen ook een keerzijde aan het snellezen: als je het eenmaal doet, kom je er niet meer zo makkelijk vanaf. 'Tijdens de vakantie dacht ik: misschien moet ik wat rustiger aan doen. Ik verslijt nu zoveel boeken, die ik allemaal moet meeslepen. Dat is gewoon heel zwaar.'

Column

Goodwill en natrekrecht: afschaffen!

Dolph Stuyling de Lange

Vroeger ging een enthousiaste jongeman werken als stagiaire bij een advocatenkantoor – veelal zonder enige vergoeding. Bij gebleken geschiktheid werd hij (de huidige tijd waarin meer vrouwen dan mannen advocaat worden was toen nog niet aangebroken) medewerker en dan zo'n vijf of zeven jaar later ook compagnon. En dat bleef hij dan tot hij stopte – op 65- of 70-jarige leeftijd. Van kantoor wisselen, laat staan uit de maatschap gezet worden in verband met onvoldoende inzet of competentie, was ondenkbaar: een maatschap was nog solider dan een huwelijk; en dat was in die tijd ook zeer solide.

In de context van zo'n systeem was het begrijpelijk dat de jongeman bij toetreden goodwill moest betalen (cliënten waren ook nog trouw en andere kantoren bleven beleefd uit de buurt van cliënten die elders al cliënt waren). En ook was het begrijpelijk dat de vertrekkende compagnon (een deel van) zijn pensioen genoot in de vorm van doorlopende winstrechten: de natrekrecht.

Maar inmiddels zijn de tijden wel zeer veranderd en is de grond voor natrekrecht en goodwill vervallen. De stabiliteit en trouw – van kantoorgenoten en cliënten – die daaraan ten grondslag lagen, zijn inmiddels goeddeels verdwenen.

Eerst over de natrekrecht: de winsten fluctueren meer dan vroeger (waarvoor een natrekrecht veel meer of minder kan zijn dan ooit werd aangenomen). En nog belangrijker: het is inmiddels algemeen geaccepteerd dat eenieder zelf zijn pensioen opbouwt. En tot slot: natrekrecht behoorden bij een tijd dat kanto-

ren alleen groeiden, maar dat is niet meer zo. Wat moet de enig overgebleven advocaat met een aantal oud-kantoorgenoten (die maar steeds ouder worden) aan wie hij een deel van de winst moet overmaken?

En over goodwill: goodwill is vooral verbonden aan een advocaat en steeds minder aan een kantoor. In het begin van een carrière als partner is dat nog niet zo duidelijk, maar vooral in deze tijden met toegenomen concurrentie moet de advocaat zelf zijn reputatie en klantenkring opbouwen. Cliënten kiezen niet meer 'voor het leven' voor een kantoor. Dit alles brengt mee dat 'ingroeien' in winstrechten voor jonge partners nog wel logisch is, maar dat uitbetaling van goodwill aan vertrekkende partners steeds minder logisch is. Bovendien dragen veel oudere partners niet meer bij aan goodwill. En wat je niet wilt, is dat een goede partner vertrekt met goodwill-vergoeding en dat de achterblijvers niet alleen moeten zien het gat te dichten maar ook nog een lening bij de bank moeten afsluiten om die goodwill op te brengen.

Kortom: afschaffen dus. Hoe doe je dat? Het is een mix van een cijferexercitie en een verstandig mediationachtig proces om alle belangen aan hun recht te doen komen. Een 64-jarige partner die over een jaar vertrekt en die goodwill zou krijgen, heeft geen flexibiliteit meer en geen voordeel van uitgespaarde bedragen. Een 35-jarige partner heeft dat wel zodat diens recht dus op nul kan worden gezet. En daartussen ligt een parabool waarover gesproken moet worden.